

La joventut, la victòria,
la passió, 'l plaher, la glorià
re 's salva de mon bras fort,
com més me fuig, més me crida,
que la vida per ser vida
ja es ministre de la Mort.

En mitj d' espessa fumera
dels sigles veig la carrera
dels prínceps lo brill mesquí,
y en mos brassos s' aclaparan
tots los regnes que passaren
y tots los que han de venir:

Jo no só 'l llit hont descansa
l' home quan al fi l' alcansa,
ni 'l terma de tot doló,
jo ni sé hont va cuan lo dexo;
de mí tan sols me conexo
que só 'l dol, la destrucció.

Quan lo Just agonejava
y sa Sang als homes dava,
també jo poguí arrencar
sa part humana aquell día
y en sa terrible agonia
fins Ell me va respectar!!

Mes ay! la Justicia Santa
del Criador dels mons espanta
ma soberbia y mon poder,
y un enemich m' atormenta
qu' ab sa alenada valenta
avassalla mon valer.

Es lo briu del que á alta meta
va volant com la sageta
menyspreant mos tormentes crudels,
l' afany del que ab ferma empresa
dels mars sosmet la grandesa
y regira mons y cels.

Del home la vera essencia,
la llum de sa alta existencia,
lo fort, lo gran esperit,
penyora de vida eterna,
espurna que al crexe enlluherna,
ratjada del infinit.

Sols ell me vens! jo voldria
cobrirlo en melancolia
y ab dubtes ferlo morir,
mes ell accepta ma guerra
y en mas ombras me soterra
y 's befa de mon sofrir.

Jo no temo al mar qu' udola
ni al sol qu' en sos flams s' arbola,
ni dels cels l' inmens girar;
tot, tot caurá á ma mirada
fins jo y tot cauré assaciada
y mon enemich viurá.

¡Oh esperit humá! en lo día
que 'l temps acaba sa vía

tu trovarás ton ideal;
jo m' esfondraré perduda,
per sempre y sempre vensuda....
y tu serás inmortal!!

JOSEPH FRANQUESA Y GOMIS.

Mestre en gay saber.

• • • •

La nit son tupit vel tira á la terra,
los febles raigs del sol vánse perdent,
los nuvols van fent cap vers l' alta serra,
color de plom ne torna, el cel rogent.

Las fullas de los arbres ja caigudas
corrent d' aquí y d' allá á mercé del vent,
y plorant en las brancas, abatudas
las aus, que piulotejan tendrament.

Del rústich campanar las batalladas
ab son ning, nang, pausat entran als cors,
recordant vidas per l' ánima preuhadas,
recordant es la festa avuy dels morts.

Tots la sentím avuy la greu recansa
qui del pare, del fill, qui del germá,
sers que al morir, portaren l' anyoransa,
que cada any va creixent, no pot minvá.

* * *

Camí del cementeri
solitari durant l' any
si se n' hi véu de gentada
que tots corren ab afany.

Tots ne portan llurs coronas
ramallets molt ben guarnits
y cintetas endoladas
pels pobres que 's van morir.

Una nina joveneta
fins s' amaga de la gent,
y com plora la pobreta
no porta ella cap present.

Y mormola: Germaneta,
tú que deus estar al Cel
entre 'ls ángels que 't guardan
ja pots veure mol anhel.

Jo no puch durten de toyas,
ni de ramallets de flors,
pera guarnirte la tomba
qu' eixas las guardo en mon cor.

Y camina pesarosa,
ja á lo cementeri ha entrat
dirigintse presurosa
hont hi ha 'l ser estimat,
Allí resa una pregaria